

- Komisja niesłusznie wychodzi z założenia, że nieważne decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych, do których nie ma już publicznego dostępu przez Internet, nie są dokumentami w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001. Zdaniem skarżącej baza danych wiążących informacji taryfowych jako całość jest dokumentem, który może zostać udostępniony skarżącej.
- Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości poszczególne decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych są również dokumentami w rozumieniu rozporządzenia, ponieważ urzędnicy Unii mogą mieć do nich wgląd za pomocą dostępnych im narzędzi.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 42 Karty praw podstawowych

- Gdyby konstrukcja bazy danych decyzji w sprawie wiążących informacji taryfowych prowadziła do tego, że nieważne decyzje nie wchodziłyby już w zakres pojęcia dokumentów w rozumieniu rozporządzenia 1049/2001, stanowiłoby to naruszenie art. 42 karty praw podstawowych i Komisja nie mogłaby się na to powoływać.
- Ważne decyzje w sprawie wiążących informacji taryfowych, do których można było mieć dostęp w bazie danych, były niewątpliwie dokumentami w rozumieniu rozporządzenia 1049/2001.
- Jeżeli faktyczne działanie organu Unii – w niniejszym przypadku programowanie bazy danych – prowadziło do tego, że pewne dokumenty przestałyby wchodzić w zakres stosowania rozporządzenia 1049/2001, stanowiłoby to ingerencję w prawo dostępu do dokumentów organów. Ingerencję tę należy oceniać w świetle art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych.
- W niniejszym przypadku brak jest podstawy prawnej, która pozwalałaby Komisji na usunięcie decyzji w sprawie wiążących informacji taryfowych z zakresu stosowania karty praw podstawowych po ich wygaśnięciu.
- Ponadto nie jest jasne, jaki interes prywatny lub publiczny w rozumieniu art. 15 ust. 3 TFUE jest realizowany poprzez ingerencję w art. 42 Karty praw podstawowych.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2023 r. – Meta Platforms Ireland / Europejska Rada Ochrony Danych

(Sprawa T-128/23)

(2023/C 155/88)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Meta Platforms Ireland Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: H.-G. Kamann, F. Louis, M. Braun i A. Vallery, lawyers, P. Nolan, B. Johnston, C. Monaghan i D. Breatnach, Solicitors, D. McGrath, E. Egan McGrath i H. Godfrey, Barristers)

Strona pozwana: Europejska Rada Ochrony Danych (EROD)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wiążącej decyzji EROD nr 4/2022 w sprawie sporu wniesionego przez irlandzki organ nadzorczy w sprawie Meta Platforms Ireland Limited i jej usługi Instagram (art. 65 RODO), przyjętej w dniu 5 grudnia 2022 r., w całości lub, tytułem żądania ewentualnego, w mających znaczenie częściach, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym EROD przekroczyła swoje kompetencje wynikające z art. 65 RODO.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym EROD naruszyła art. 6 ust. 1 lit. b) RODO, dokonując zbyt wąskiej wykładni pojęcia przetwarzania niezbędnego do wykonania umowy i stosując ten błędny standard prawny w oparciu o błędną wykładnię warunków użytkowania Meta Ireland.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia przez EROD prawa do dobrej administracji ustanowionego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że EROD nie działała jako bezstronny organ.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez EROD art. 83 RODO i szeregu podstawowych zasad regulujących ustalanie grzywien na podstawie RODO.

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2023 r. – Meta Platforms Ireland / Europejska Rada Ochrony Danych

(Sprawa T-129/23)

(2023/C 155/89)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Meta Platforms Ireland Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: H.-G. Kamann, F. Louis, M. Braun i A. Vallery, lawyers, P. Nolan, B. Johnston, C. Monaghan i D. Breatnach, Solicitors, D. McGrath, E. Egan McGrath i H. Godfrey, Barristers)

Strona pozwana: Europejska Rada Ochrony Danych (EROD)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wiążącej decyzji EROD nr 3/2022 w sprawie sporu wniesionego przez irlandzki organ nadzorczy w sprawie Meta Platforms Ireland Limited i jej usługi Facebook (art. 65 RODO), przyjętej w dniu 5 grudnia 2022 r., w całości lub, tytułem żądania ewentualnego, w mających znaczenie częściach, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym EROD przekroczyła swoje kompetencje wynikające z art. 65 RODO.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym EROD naruszyła art. 6 ust. 1 lit. b) RODO, dokonując zbyt wąskiej wykładni pojęcia przetwarzania niezbędnego do wykonania umowy i stosując ten błędny standard prawny w oparciu o błędną wykładnię warunków użytkowania Meta Ireland.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia przez EROD prawa do dobrej administracji ustanowionego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że EROD nie działała jako bezstronny organ.